

Η «Νύμφη με τὸ Κοχύλι», ἄγαλμα εὐρισκόμενον στὸ Μουσεῖο τοῦ Λούβρου.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΝΤΙΑΖ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΜΑΡΙΑ. Ὁραία νεαρή Ἰσπανίδα, με μαύρα μαλλιά καὶ μάτια, καὶ δόλοφυνο πρόσωπο.

ΤΙΤΟΣ. Νεὸς καὶ ὠραίος Ἰσπανός.

(Στὸν μικρὸ στενὸ δρομάκι μᾶς κομποπόλης τῆς Ἰσπανίας, μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς Μαρίας. Ἡ Μαρία κάθεται στὸ παράθυρο. Ὁ Τίτος στένει ἀπέξω καὶ τῆς μιλάει. Ἐχει νυχτώσει...)

ΤΙΤΟΣ. — Μαρία, σ' ἀγαπῶ!...

ΜΑΡΙΑ. — Δὲν τὸ πιστεύω!...

ΤΙΤΟΣ. — Σοῦ τ' ἐπισημαίνει στή Μαντόνα, στοὺς ἀγγέλους, στὸ Θεό!...

ΜΑΡΙΑ. — Δὲν τὸ πιστεύω!...

ΤΙΤΟΣ. — Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ ; Τί θέξ νὰ γάνω γιὰ νὰ τὸ πιστέψης ; Ζήτησέ μου ῥε, τι θέλεις... Δὲν θὰ σοῦ πῶ ὅχι!

ΜΑΡΙΑ. — Ποτέ... ποτέ δὲν θὰ πιστέψω πὸς ἡ ἀγαπῶ.

ΤΙΤΟΣ. — Παίξεις με τὴν καρδιά μου, Μαρία... Κι' ὅμως ξεῖρες καλὰ πὸς σ' ἀγαπῶ... Πέξ μου, ἀγάπη μου, τί θέλεις νὰ γάνω γιὰ νὰ τὸ πιστέψης ; Θέξ νὰ πῶ γιὰ τὸ γαμήρι του στὴν Ἀφρική νὰ δουλέψω χρόνια καὶ χρόνια ; Ζήτησέ μου κάτι, Μαρία. Θέξ πλοῦτη!...

ΜΑΡΙΑ. — Δὲν ἡ' ἐνδιαφέρουν τὰ πλοῦτη!...

ΤΙΤΟΣ. — Τί θέξ, λοιπόν ; Θέξ νὰ προαλλάξω σὲ μοναχία τὸν Μπαθιά, τὸ ἀρχοντοπούλο, πὸς σὲ γλυκοκάνταξ ἡδέι στὴν ἐκκλησία, καὶ νὰ τοῦ χωρῶσσο τὸ στήθεο μου στὴν καρδιά ; Μίλησέ μου, γλυκεριά μου ἀγάπη!...

ΜΑΡΙΑ. — Νά-Νά-Νά!...

ΤΙΤΟΣ. — Μὴ γελάξ ἔτσι, Μαρία, γιατί μου σήξεις τὴν καρδιά!... Σ' ἀγαπῶ, σοῦ εἶπα, ποῦ... Μὴ ποῦ...
ΜΑΡΙΑ. — Δὲν τὸ πιστεύω! Δὲν τὸ πιστεύω!...

ΤΙΤΟΣ. — Μαρία!... Θέλεις νὰ σκοτωθῶ τώρα ἐδῶ μπροστὰ σου γιὰ νὰ τὸ πιστέψης ; Ἐχω μωρὸ μου τὸ στήθεο μου, ἂν τὸ θέλῃσης, τὸ γόνιμο τώρα ἀμέσως σὲ στήθεο!...

ΜΑΡΙΑ. — Ὅχι, ὄχι! Δὲν μπορῶ νὰ βλέπω αἷμα, Τίτο!... Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λέξ... Φαντάξσο πὸς εἶμαι τόσο σκληρή ;

ΤΙΤΟΣ. — Τί θέξ, λοιπόν, γιὰ νὰ πιστέψης, μικροῦλά μου ; Μικρὴ μου Μαρία!... (Παίρνει τὰ χέρια τῆς στὰ χέρια του). Τί ὠραία ποῦ εἶνε τὰ χέρια σου!... Εἶνε ὡραία σὰν γλυκεριὰ κ' εἶνε

διάζουν σὰν τριαντάφυλλα!... (Σκύβει νὰ τὰ φιλήσῃ, μὰ ἡ Μαρία τὰ τραβάει ἀπότομα).

ΤΙΤΟΣ. — Γιατί δὲν ἡ' ἀφίρνεξ νὰ φιλήσο τὰ χέρια σου ; Ἄφισέ με νὰ τὰ φιλήσο καὶ θὰ πῶ τὰ πῶ ὅμοια τραγουδιὰ γι' αὐτὰ!...

ΜΑΡΙΑ. — Δὲν θέλω φίλιὰ, δὲν θέλω τραγουδιὰ, Τίτο!... Γιὰ νὰ πιστέρω στὴν ἀγάπη σου θέλω!...

ΤΙΤΟΣ. — Τί θέξ, ἀγάπη μου, πὸς το!...

ΜΑΡΙΑ. — Θέλω νὰ μου φέρῃς, γιὰ νὰ στολίσσο τὰ χέρια μου, τὰ δῶ βραχιόλια!...

ΤΙΤΟΣ. — Θέλεις δῶ βραχιόλια!... Ἀσὸ μόνο ; Ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ σοῦ φέρσο ὅλα τὰ διαμάντια τοῦ κόσμου, ἐγὼ ἤθελα νὰ σὲ στολίσσο ὅπως δὲν στολίστηκε καμμιά βασίλισσα ποτέ στὴ γῆ!... Μὰ εἶμαι φτωχὸς καὶ δὲν ἔχω παρὰ μόνο τὴν ἀγάπη μου νὰ σοῦ δώσο!... Κ' εἶναι ἡ ζωὴς δῶ βραχιόλια, ἄσφα!... Ἀσὸ βραχιόλια!... Ναι, μπορῶ νὰ σοῦ πῶσο δῶ βραχιόλια, ἀγάπη μου. Πὸς τὰ θέλεις, πὸς μου ; Χρυσά, στολισμένα με ζωράλια ἢ με γυαλιώτερες!... Ἡ τὰ θέλεις ἀπὸ ὡραία φιλοδοξέμενο!...

ΜΑΡΙΑ. — Εἶνε διαμάντενα τὰ βραχιόλια ποῦ θέλω ἐγὼ! Εἶνε ὡραία σκελεσιμένα με διαμάντια!...

ΤΙΤΟΣ. — Μὴ διαμάντια!... Ὁλόκληρα με διαμάντια σκελεσιμένα!... Ἐσσο!... Μπορῶ καὶ νὰ κλέρω καὶ νὰ σκοτώσο ὅλομα γιὰ νὰ σοῦ τὰ φέρω!...

ΜΑΡΙΑ. — Καὶ νὰ κλέρω καὶ νὰ σκοτώσο ἀόμομα, Τίτο ; Ἐτσι δὲν εἶστεξ ;

ΤΙΤΟΣ. — Ναι, ἔτσι εἶπα, φτάνει νὰ πιστέψης πὸς σ' ἀγαπῶ! Ποῦ εἶνε λοιπόν αὐτὰ τὰ βραχιόλια, Μαρία!... Σὲ ποῦ χωρῶσο τὰ εἶδες ; Πέξ μου!... Κι' αἶμα θὰ τᾶξῃς. Θὰ πουλήσο ὅ,τι ἔχω καὶ δὲν ἔχω γιὰ νὰ σοῦ τὰ πάσο!... Θὰ δώσο κα' αὐτὸ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου γιὰ χάρη σου, μικρὴ μου Μαρία, ἀγάπη μου!

ΜΑΡΙΑ. — Ἄκουσε, Τίτο, τὰ βραχιόλια ποῦ θέλω ἐγὼ, μόνο νὰ τὰ κλέρωξ πλοῦτηξ. Δὲν ἀγοράζοιενται.

ΤΙΤΟΣ. — Θὰ εἶνε καμμιάξ μερὰξ ἀρχοντοῦσαξ, ἔξ!... Μὰ τί σημαίνει ; Θὰ τῆς τὰ πάσο, ὦξ τώρα ὅμοξ, Μαρία, δὲν ἔχω ἀγγίσει τίποτα ξένο. Τὰ χέρια μου, ὡξ τώρα, δὲν ἐσκότωσαν ὅ,τε μωρὰ!... Μὰ, γιὰ σένα, γιὰ τὴν ἀγάπη σου, Μαρία, καὶ κλέρωξ πλο-

αώ να γίνω και φωνάζω!... Θά με σχορήσει ή Παναγία...
 ΜΑΡΙΑ. — Δέν ξέρω άν θά σέ σχορήσει ή Παναγία, Τίτο...
 ΤΙΤΟΣ. — Ή Παναγία συγχωρεί όσους άγαπών πολύ.
 ΜΑΡΙΑ. — "Αχ! Τίτο... Τίτο... Τά βραχιόλια αυτά...
 ΤΙΤΟΣ. — Πές μου λοιπόν, πές μου, ποιά εινε ή άρχόντισσα που τά φορούσε;...
 ΜΑΡΙΑ. — Εινε ή Παναγία, Τίτο, εινε ή ίδια ή Μαντόνα!...
 ΤΙΤΟΣ. (Μ' άπορηχένου). — "Α!...
 ΜΑΡΙΑ. — Είδες, λοιπόν, είδες πώς δέν μ' αγαπάς;
 ΤΙΤΟΣ. — "Ακουσε, Μαρία, άκου άγάπη μου... Ή μητέρα μου έχει ένα στεφανώ χρυσό μ' ένα μεγάλο διαμάντι στη μέση. Εινε ο θησαυρός του σπιτιού μας. Τόν φιλάει γιά να τόν δώσει στην άδερφή μου την ημέρα του γάμου της... Μα έγώ, άν θέλεις, μπορώ να σου τόν φέρω...
 ΜΑΡΙΑ. — Θέλω τά βραχιόλια...
 ΤΙΤΟΣ. — "Ακουσε, άγάπη μου... Θά πάω να δουλέψω μέρα νύχτα, στην Άραφή, θά κερδίσω πολλά-πολλά χρήματα και θά σου άγοράσω δυό βραχιόλια σαν αυτά που θέλεις.

ΜΑΡΙΑ. — Δέν θέλω άλλα βραχιόλια... Θέλω αυτά που σου είπα... Θέλω τά βραχιόλια που φορούσε τό άγαλμα της Παναγίας...
 ΤΙΤΟΣ. — Εινε ο περασικός που σέ κάνει νύ τα ζητάς αυτά, άγάπη μου... Μή με βασανίζεις, έλεος, Μαρία!...
 ΜΑΡΙΑ. — Είσαι δειλός!
 ΤΙΤΟΣ. — "Όχι, δέν είμαι δειλός, καλή μου. Μά, γιά σκέφου... Νά κλέψω τά βραχιόλια που φορεί ή Μαντόνα στα άγία της χέρια!... Ν' άπλωσω έγώ τά χέρια μου και να τά πάρω!... Δέν θά μπορέσω να μεταλλάξω πειά ποτέ... ποτέ!
 ΜΑΡΙΑ. — Δέν μ' αγαπάς, δέν μ' αγαπάς, Τίτο...
 ΤΙΤΟΣ. — Σ' αγαπώ τεράλλ! Μά, γιά συλλογίσου λίγο!... Εινε μεγάλο κρίμα αυτό που ζητάς. Μπορεί να μάς έρθη καμιά μεγάλη συμφορά. Μπορεί να...
 ΜΑΡΙΑ. — Δέν μ' αγαπάς! Καλά τότε!... Θά πές δέν μ' αγαπάς!... Μά, έννοια σου... Θά πές στο Ματθαίο να μου τά φέρη, και θά μου τά φέρη, γιατί ο Ματθαίος μ' αγαπά.

ΤΙΤΟΣ. — Γιά τ' όνομα του Θεού, Μαρία!... Μά δέν φοβάμαι γιά μένα, άγάπη μου. Φοβάμαι γιά σένα... "Αν όρησιτή ή Παναγία μαζί σου; Κ' έξεις τ' όνομά της, Μαρία. "Έχετε τό ίδιο όνομα, άγάπη μου... Θά την λιπήσει πολύ αυτό που θά της πάρω έξ αίτίας σου...
 ΜΑΡΙΑ. — Δειλό!... Πήγαινε... Φύγε... Καληνύχτα! (Θέλει να κλείση τό παράθυρο, μα ο Τίτος την έμποδίζει).
 ΤΙΤΟΣ. — Μή φεύγεις!... Στάσου λίγο άζούμα!...
 ΜΑΡΙΑ. — Δέν μπορώ να μιλήσω μ' έναν δειλό και φεύγη σαν εσένα... Σου ζήτησα κάτι και μου τ' άρνήθηκες. "Ε, λοιπόν, καλά... Πήρα από δω, αϊφιο, αυτή την ώρα, και θά δής να λάμπουν στα χέρια μου τά διαμαντένια βραχιόλια. Θά μου τά έξει φέρει ο Ματθαίος...
 ΤΙΤΟΣ. — "Έλεος!... Απίστω με, άγάπη μου... Μή μου μιλάς έτσι... Ναι, είμαι δε λώ, πιποτένος, έξεις δικη. Είμαι ένας άνανδρος, αφού διατάξω άζούμα... Γιά σένα άξίζει, και ή Μαντόνα άζούμα ν' άρνηθή! Γιά ένα δικό σου χαμόγελο, γιά ένα δικό σου φιλάκι... άς πάω και στήν κόλαση άζούμα! Ναι, θά πάω... Πήγαινε, Μαρία, πήγαινε να σου τά φέρω τά βραχιόλια της Παναγίας.
 ΜΑΡΙΑ. — "Αχ, Τίτο!... Αές άλήθεια; "Αν μου τά φέρεις, θά πιστέψω πως μ' αγαπάς...
 ΤΙΤΟΣ. — Θά πιστέψης!... Και τότε... τότε θά μ' άρνήσης να φίλησω τά όμορφα χεράκια σου;
 ΜΑΡΙΑ. — Και τά χέρια μου, και τό χείλι μου, και τά μάτια μου, Τίτο... Και δέν θά γυρίσω πώς να ζητάσω άλλο παλληκάρη, εκτός από σένα. Και θά σρκωσω τό χέρι μου και θά χριπήσω κατάμουτρα τό Ματθαίο, τό πλούσιό άρχοντάκι, άν ξεσκατομήση να μου ζητήσει ένα φιλάκι.
 ΤΙΤΟΣ. — Μού τ' όρκίζεσαι, Μαρία;
 ΜΑΡΙΑ. — Σου τ' όρκίζομαι, Τίτο, να! Κ' άν ποτέ πατήσω τόν όρκο μου, τά βραχιόλια της Μαντόνας φειδιά να γίνουν στα χέρια μου, φειδιά φαμακερά!...
 ΤΙΤΟΣ. — Θά πάω να τό πάρω τώρα που εινε νύχτα και σιωπή. Ή εκκλησία εινε κοντά. Δέν θ' άρνησω. Μένει ανοιχτή και ή νύχτα, γιατί κανείς δέν σκεπτήρη ποτέ να μη τή κλέψη... Τρέμω, Μαρία!... Ναι, τρέμω... Μά τί πειράζει;... Ή Μαντόνα μπορεί να μέ μισήσει, μα θά μ' αγαπήσει ενύ... εσύ! "Αντίο, άγάπη μου... Πάω να σου τά φέρω... (Φεύγει).

ΜΑΡΙΑ. (μόνη). — Μού φαίνεται πως θά τόν αγαπήσω στ' άλήθεια, άν μου φέρη τά βραχιόλια... Δέν εινε κ' άσχημος νέος. Τά μάτια του εινε πολύ γλυκά... "Ο Ματθαίος εινε πολύ πλούσιος και μπορεί να μου άγορήσει τά

πό ακριβά διαμαντικά του ζόφου, μα τέτοια θυσία, να κλέψη γιά μένα τά βραχιόλια της Παναγίας, δέν θά την έκανε ποτέ, ποτέ... Κραίμενε Τίτο!... Είσαι φτωχός, μα ή καρδιά σου εινε πλούσια από άγάπη... Ή εκκλησία εινε κοντά... Θά εινε τώρα εκεί... Φοβάμαι λίγο κ' εγώ... "Αλήθεια, χεραιάτες τόιμη... Τι να κάνει τώρα; Πάεινε τά βραχιόλια!... "Αν δειλήσει την τελευταία στιγμή;... Μά γιατί τό συλλογίσου δια αυτά; Σε λίγο θά λάμπουν ενύ, στα χέρια μου, τ' ανεκτήρια βραχιόλια της Παναγίας... "Αχ, τί ώραία που θά λάμπουν!... Σάν άστρα!... Στο φώς των καντηλιών και τόν κερών θά έβλεπα να λαμπροκάνε και τά λαχτάριζα. Κ' έλεγα πάντα: "Όταν μ' αγαπήση κανένας νέος, θά τόν πώ να πιά να τά κλέψη και να μου τά φέρη... Περνάει όμως ή ώρα κ' ο Τίτος δέν έρχεται... Μα δέν εινε και μικρό πράγμα να πάρη από τό χέρια της Μαντόνας τά βραχιόλια της! Χρόνια τά φορούε ή Μαντόνα... Από τότε που ήθεε στο χωριό μου ποικηρέτσα γιά να προσωνήσει τή Χάρι της. Ήτανε, λένε, άφοσιτη βασιού και την έκανε καλά ή Παναγία. "Ήθεε ξεπλωμένη σ' ένα φορείο κ' έφυγε περπατώντας. Και, πριν φύγη, έβγαλε από τό χέρια της τά δυό διαμαντένια βραχιόλια που φορούσε, και τά πέρασε στα χέρια του άγάλαμτος της Παναγίας... "Αχ, Θεέ μου!... Δέν φάνηκε ο Τίτος άζούμα!... Παναγία μου!... "Ας έρθη!... Σου τάξω, Παρθένα Μαρία, μα λαμπαδά μεγάλη σαν τό μπύτο του. Κ' όταν θά κερδίση πολλά-πολλά χρήματα, θά σου βρω την τιμή τόν βροχιόλιών ή και τά ίδια τά βραχιόλια μπορεί να σου φέρω πίσω, την ημέρα του γάμου μας. Μηπως τάχα μα μπορώ να τά φερω μετά στον κόσμο; Μονάχη μου και κρυφά θά τά χαμαρώσω. Και θά λέω: "Εία την άγάπη που έινε ιεροσόλος!... Ποιά άλλη γυναίκα αγαπήθηκε τόσο;... Μά, πώς άγέη, Θεέ μου! "Αχ, έλα, Τίτο! Φοβάμαι!... Ήταν τεράλλια, αλήθεια, αυτό που του ζήτησα. Αυτός εινε ένας θεοφοδόμενος... Κ' άν τόν πιάσαν γιά κλέψη;... "Αν από τό φόβο του, την ώρα που άπλωσε να τό πάρη, έπεσε κάτω νεκρός; "Αχ, άς έρθη!... Θά τόν φίλησω, πρώτη έγώ, στό στόμα. Μά άν δειλήσει την τελευταία στιγμή; "Αν δειλήσει κ' έρθη χωρίς τά βραχιόλια; Τότε θά πη πώς δέν μ' αγαπά!...

(Έρχεται ο Τίτος κρατώντας τά βραχιόλια. Εινε τρομαγμένος. Τά μάτια του εινε πεταγμένα έξω).
 ΜΑΡΙΑ. (άπαίξει τά βραχιόλια από τά χέρια του). — "Ήδες!... Μού τάφερες!... Μ' αγαπάς!... (Τά περνα στα χέρια της). Τι ώραία!... "Α, τί ώραία που λάμπουν!... Κιτταξέ τα, Τίτο!... Θά τά φερω κάθε βράδυ, όταν θάχωσαι σ' γιά να τά βλέπης στα χέρια μου... Πές μου, λοιπόν, πώς τά ζητάφερες, Τίτο;... Δέν σέ εδθε κανένας; (Ο Τίτος σιωπάει). Μήπως λοιπόν...
 Πές μου... "Α! γιατί ζητάξες έτσι; Τι έξεις; Τι σινέβη; Τρέμεις όλος!... Γιατί; "Ελα, σάνη να σέ φίλησω... Τιτε!...
 ΤΙΤΟΣ. — Σόπα!... Σόπα!... Μή φωνάζεις έτσι!... Ή Παναγία μ' άκούσθη!... "Έρχεται!... Δέν άκούς τά βήματα της;... Ήταν τρομερό!... Τρομερό!... "Όταν άπλωσα τά χέρια μου, άλέμφε... "Ακούς; Σάλεψε!... Κι όμως έγώ δέν έφυγα... Έξωνη σάλεψε, κ' έγώ της έπαυα τά βραχιόλια!... Τώρα πρέπει να μέ κρύψης... Πάρε με μέσα, φοβάμαι, τρέμω!...
 ΜΑΡΙΑ. — Είσαι τεράλλος!...
 ΤΙΤΟΣ. — Τεράλλος;... Κά!... Κά!... "Έρχεται, σου λέω!... "Έρχεται ή Παναγία. "Έρχεται σ' αγά-αγά!... Εινε πολύ καλή ή Παναγία... Δέν θέλει να φωνάζη... Δέν φωνάζει: «Εινε κλέφτης! Πιάστε τον!» γιατί με λυπάται... Μα πώς μέ ζητάξε όταν της έπαυα τά βραχιόλια!... Με πούσ άπορία!... Και τί καλή που εινε! Δέν θέλησε να μέ χριπήσει... Σάλεψε μόνο ολόκληρη και κατέβηκε από τό βάθος της. Και τώρα μέ κληνιάει, μέ κληνιάει!... Και τά χέρια μου ποδούν σαν να τά χριπήσει κάποιος... Τά πέρα τά βραχιόλια!... Κι όμως οι άγγελιοί θά της τά πάνε πάμ!...
 ΜΑΡΙΑ. — Θεέ μου!... Τίτο!... Φοβάμαι! Τι λόγια εινε αυτά!... Κιτταξέ με, λοιπόν!... Είμαι έγώ, ή Μαρία, ή Μαρία σου!...
 ΤΙΤΟΣ. — Να!... συγχωρέσε με, Παναγία μου!... "Ετσι της είπα. Θέλω τά βραχιόλια σου!... "Α! μη σαιήεις!... Φοβάμαι!... Εινε σκοτεινά!... Μέσ' στο σκοτάδι αυτό μονάχα τά μάτια σου λάμπουν και τά διαμαντένια σου βραχιόλια... Άδωσε μου τα!... Πρέπει να μου τά δώσεις!... Χά... Χά!... "Αλλοίως θά σέ σκοτώσω!...
 ΜΑΡΙΑ. — Θεέ μου! Τρεκλάθηκε!... Μαντόνα!... Βοήθησε! "Ω, να μη μάς νοιώσουν!... Μάς περμένει ή φυλακή και τους δυό!... "Έλεος, Μαντόνα!... "Έλεος!... Θά σου τά φέρω πριν έβγη ο ήλιος τά βραχιόλια σου!... Εγώ θά ζήτησα γιά να τόν δοκιμάσω!... Συγχωρέσε μου!... (Πηδά από τό παράθυρο). Πάμε, Τίτο!... Πάμε γρήγορα να δώσουμε πίσω στην Παναγία τά

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

E. M.

Φυσιογνωμία περίεργη, ή οποία άλλοτε φανερώνει δύναμιν χαρι-
κτηρούς καί άλλοτε μιά έκφραση συμπληθητική καί παιδιάστιχη. Ή
έκλεκτη νεαρή κυρία είνε θυγάτηρ της φωσσοτέρης Αλεξανδρινής κυ-
ρίας. Έχει τήν θέλησην να προσελίξη εύκολα τήν συμπάθειαν. Είνε
πολύ άρετής καί χαριτόλογος καί διηγείται μέ πολύ χούφου. Πα-
ρρωσιζείται στις έπισημότερες κοσμικές δεξιώσεις, στις όποιες όμως
δέν μένει πολύ, ίσως έπειδή προσελίχεται από τήν σέση καί τήν
φροντίδα του χαριτωμένου παιδιού της.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ή μία μετά τήν άλλη επιστροφήν ύπερ ποτε κομψά ή Αθη-
ναίες από Εύρωπαικές καί Έλληνικές λουτροπόλεις. Αί περισσότεραι
έξ αυτών διεκδικούσι τά πρώτεια του Μπαζαρισμού λόγω μαρι-
γιατισμού.

— Αί δεξιώσεις ηχησιαν ήδη, άλλα κατά μικρούς κύκλους καί ως
έπί τού πλείστον υπό τύπον εκτιρώσε.

— Γεύματα καί προγεύματα πολλά, κυρίως δέ από μέλη της Αγ-
γλιζικής άποστολής.

— Τήν Τρίτην ή χορευτική έστρατις της Τουρκικής Προεδρίας θα
χορηγησθή ως έναξίς τών βραδίων έπισημών συγκεντρώσεων. Θα
ντεμπούταρον τά πρώτα βραδινά μαζικά χορεύματα καί θα έφα-
νιασθόν νεαρές άντεμπίτάνες.

— Η συναντία της κυρίας Μαρίας Σταύρου συντέλεσε σέ μιá
σπανία κοσμική συγκέντρωσι. Πλατεία καί έξώστης υπερλήρησι, σέ
κάθε θεοσίον καί ένα γκαρνά από τις πλέον γνωστές Αθηναίες.

— Σιλουέττες μέ ιδιαίτερον ελαστέ ή κ. Π. Μπέτη, φέρουσα
θαυμασίον έπανωφόρι από μαύρου ντυά, συμπληρούμενον μέ άστρακάν
μαύρου. Η δ. Αλ. Ροσσέτη παριζιάνικα σύνολον γαυρί καί κόκκινη
μαντί μέ γαυρί άστρακάν, ή κ. Ναντίν Σλιμαν, φέρουσα καλλιτεχνι-
κό σύνολον.

— Προαγνές εμφανίσεις ή δ. Κ. Φερμανών — έκ Τερζόστης —
χαριτωμένη φυσιογνωμία καί λυγρή μορφοστασία, στό ντύσιμό της
διεκρίνεται παριζιάνικα σιζ, φόρεμα σέ τόνο «Μηρσέκ» μαντί μπλε
μαρην γαυρισμένο μέ σενιά γαυρί, καστόριον καπέλλο.

— Μεταξύ άλλων διακρίνομεν, άφτι έπανελθούσας, κ. Βάττη, ώ-

βραχιόλια της!... Έλα τόν άνάντι σου, καλέ μου Τίτο!...

ΤΙΤΟΣ. — Ναι, έλα, έλα, Μαντόνα μου! Νά τά πάμε τά βρα-
χιόλια στη Μαρία μου!...

ΜΑΡΙΑ. — Αχ, τί θα γίνη, Θεέ μου!... Περνά ή ώρα!... Ση-
μφορούει... Καί βροσκομία μόνη μ' έναν τρελλό!... Καταραμένη έ-
γω, που θέλησα τά βραχιόλια της Παναγίας!... Τί θα πούν άμα πιά
ίδουιν μαζί, έμένα μέ τά βραχιόλια της Παναγίας στα χέρια μου,
κι' αυτόν τόν τρελλό!... Φύγε, Τίτο, φύγε!... (Έκείνος γελάει).
Αχ, έμνησαν στό σπίτι!... Ακούω βήματα... Καί στό δρόμο
άκούω περπατιές...
ΤΙΤΟΣ. — Τά βήματα της Παναγίας!...

ΜΑΡΙΑ. — Πώς να σωθώ;... Έχεις τού στυλέτο, Τίτο, μαζί
σου!... Πού είναι; (Ο Τίτος, γελώντας πάντα, πάγει τις τσέ-
πες του, βρίσκει τού στυλέτο καί της τού δίνει). Τίτο!... Μ' άγα-
πάς!... Ναι, μ' αγαπάς... Τού κατάλαβα από τή φυσία σου... Μά
είνε άγάά παιδί!...

ΤΙΤΟΣ. — Σ' αγατώ, Παναγία μου!... (Σημερώνει). Τί γλυ-
κό φως!... Είναι τού φως της Παναγίας. (Στη Μαρία). Μαντόνα!...
Σ' αγατώ!... Έσένα αγατώ κι' όλη τήν άλλη Μαρία!... Έσένα!...
Έσένα!...

ΜΑΡΙΑ. — Αχ, άκούω βήματα... όμιλίες... Σημερώσε παιδί...
Δέν προλαίνομι!... Πάει!... Χάθηκα!... Παναγία μου... σγυ-
ροσέ με... (Βυθίζει τού στυλέτο στην καρδιά της καί πέφτει άφι-
νοντας μέ κραυγή πόνου).

ΤΙΤΟΣ, (γονατίζοντας κοντά της). — Παναγία μου! Καλή μου
Παναγία!... Τί αίματα εν' αυτά; Χά! Χά!... Τά χέρια σου είνε μα-
τωμένα καί τά βραχιόλια σου τά διαμαντένια κοκκίνισαν καί τά δια-
μάντια μοιάζουν τόσα σάν ου-
μπάνα! Δέν τά θέλω παιά τά βρα-
χιόλια σου, Παναγία μου... Καί ή
ίδια να θέλησης να μωϊ τά δάσες
δέν τά θέλω παιά... Χά!... Χά!...
Χά!...

ΚΑΡΟΛΟΣ ΝΤΙΑΖ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΗΝ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλεφ. 52-03)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"
Εσπυτηριού δ' εν Ετος... Δοχ. 130|| Έσπυτηριού Διφ. Άγγλιας Μία
"Έσπυτηριού δ' 70

καί δ' άλην τήν Άφρικήν καί Βελγικόν Κογκό έτησιαν συνδρομή Σελίνα 14.
Αί έπιστολαί καί τά χρηματικά έμβόματα δέον ν' άπευθύνονται προς τόν
Ήδικοτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΟΝΣΤ. ΕΒΕΔΟΡΟΠΟΥΛΟΥ.
Τά προηγούμενα τεύχη τιμώται δροχ. 8

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," : Έν Άμερικηί Μι
D. STROUMBOS 261 w. 85th Str New-York U. S. A. καί έν
Αιγυπτώ—Σουδάν ό κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΡΗΦΗΣ, 12 Cheikh
Soliman Pacha, Alexandria, καί έν Βελγική Κογκό ό κ.
G. DEBR. ANTONIADIS B.P. 445 ELISABETHVILLE CONGO-BELGE

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗΙ διά τήν κατά φύλλον πόλην
του«ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGENCY, GENERAL P. O. BOX
497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

μοιαστώ, μέ μαύρο ταγιέρ καί άσπρη χροή σατέν μπλούζα, κ. Παπα-
στράτου, όρασίό σύνολον γαυρί-άστράν, κ. Μ. Μακκά μέ μαύρο μαντί
καί φόρεμα κόμπερζίνε, κ. Ράλλη, έξωφοιστό «ελαστέ» μέ μαύρο μαν-
τί καί καστόριον καπέλλο μαύρο σπολλέ σιζ. Δις Έλ. Φορέστη μέ
μαύρο βελούδινο φόρεμα καί μπλούζα ροζέτη, μαντί βελούδινο μαύ-
ρο μέ άστρακάν. Δις Βουζάκη, πολλή έμφανιστική καί χαριτωμένη φυ-
σιογνωμία, μέ μπλε-μαρην καί άσπρο σύνολον, Δις Μ. Άξελού, μέ
κόκκινον φόρεμα, Δις Α. Κωνσταντινίδη, καλλιτεχνικό μαντί καφέ
μέ άστρακάν μπλε, κ. Στ. Πεσμαζόγλου, μέ μαύρα, Δις Ροδοκανάκη
έκλεκτικόν σύνολον, σέ χρώμα πράσινο μοιάς, κ. Παντ. Μάσση,
κ. Μπαλατζή, μπλε καί καφέ. Δις Μ. Ράλλη, μέ μαντί πράσινο σέ
λαμιαύ γραμμή, γαυρισμένο μέ Ραγγκοντέν, κ. Μεταξά, σύνολον
σπού καφέ, μέ μπλούζα μπλε καί καφέ ποιά, βρεστά ίδια, κ. Μελά,
μαύρο όρασίό σύνολον.

— Τήν παρελθούσαν Πέμπτην χορευτική μαστίχα παρά τή Διδί
Νετέλλα Α. Νικολαΐδη.

— Ένα ιατροκίετο από όλόδροσα έμφυγα λουλούδια, σπαρίνα
σέ κομψά σαλόνια.

Ή δις Νικολαΐδη γοητευτική εμφάνισι, μέ βελούδο μεταξωτό,
σέ χρώμα εκροβίς καί γαυρά πού σχηματίζε ζαϊτούν από δαντέλλα
διευθετημένη μέ μαστορία παριζιάνικη, σιλουέττα εκτός συναγωνι-
σμού.

— Από τάς πλέον θαυμασθείσας σιλουέττας δις Λώρα Τσιπτακο-
πούλου, μέ βελούδο μαύρο, πού σχηματίζε βολάν άν-φρόν, γαυρά καί
μακρές από παληά δαντέλλα. Δις Χαροκόπου, μέ χροή σατέν μαύ-
ρο καί πλάστρον καί καπέλλο λευκή, μαύρο υπερά καστόριον, σύνολον
πού φανέρωσε πολλή γούστο. Δις Λοΐζη Α. Βαρθαράκου, γοητευτική
εμφωφία, μέ μαύρο μαροκιάν γαυρισμένο ούδ'. Δις Διαμαντοπούλου,
ένα ιδιόρρυθμο σύνολο μπλε-σιελ καί γαυρί. Δις Γ. Ήλιάδη, πολλή έμ-
φορη, μέ βελούδο ροζέτη.

H MONTAIN

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ή ιδιοσφία μορφώνεται στη μοναξιά, ό χαρακτήρας στην κοινο-
νία.

Ο σεβασμός είνε ή σημάια πού προστατεύει έξ ίσου καί τού μικρο-
καί τού μεγάλου.

Όταν προσπαθής να καλήνης μέ ψέμμα ένα σφάλμα σου, είνε τού
ίδιο σάν να θέλγς να εξαλείψης μια κηλίδα του ρούχου σου άνοιγόν-
τας μια τρύπα στό λερωμένο μέρους.

Υπάρχουν τρία είδη φίλων : εκείνοι πού τους βλέπομεν κάθε μέ-
ρα, εκείνοι πού τους βλέπομεν καμιά φορά κι' εκείνοι πού δέν τους
βλέπομεν ποτέ. Οι τελευταίοι συχνά είνε οι σταθερότεροι άτ' ό-
λους!...

Τό πολυτιμότερο μέταλλο, ύστερα από τους άδάμαντας είνε ή
κρίσις.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Τό Γραφείον μας Αλεξανδρείας μάζ μεταδίδει τήν εύχριστον
επίσην της τελέσεως τών αρραβώνων της χαριτωμένης διδος Τέ-
της Κιοούρη μετά του μηχανικού κ. Γουλιέλμου Μαυ-
ρικίου.

Τό «Μπουκέτο» ραΐνει μέ τά όμοιωτέρα λουλούδια τού τριακισίω
Σεργάρι, καί είνετσια ταξιάν
τήν στέφαν.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ή εικόνα τού σημεριού έξω-
φυλλου είνε έργον του Γεωργίου
Σωγράφου Κράους, φέρει δέ τόν
τίτλο «Στ' Αφροσύλια».

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ
ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Νκυάγια, σεισμοί, πυρκαϊές, εικόνες φρίκης, δραματικά σκη-
ναί, δόλοκληρες τραγωδίες!...